

Řekni to svému dítěti

Je to tak dávno,
tak dávno.
Možná čtyřicet,
padesát let.

Není to pohádka,
co vám chci vyprávět.
Ten příběh skutečně
se stal.
Kéž by šel dál!

Hospodář ze zahrady
přichází.
Slepice se sbíhají,
husy kejhají,
koza ve chlívků mečí.

Hospodyňka před dům
vychází:
„Ty už jsi doma?“
Radostně zvolá.

Hospodář velký košík
na zem pokládá.
Tak bohatá v něm úroda!
A na lavičku před domem
odpočinout si usedá.

Sedí tam tiše,
do dálky se dívá.
Pojednou ruce spíná,
a ze rtů tiché, tajemné
mu slovo splývá.

Tu jeho tvář se rozjasnila
a úsměvem se rozzářila,
jak slunce zář.
„Taková úroda!
Pojďte se všichni podívat,“
nadšeně volá.

„Jablíčka, hrušky, švestky, ořechy,
oříšky, brambory, mrkev, obilí,
řepa, kukuřice.
A je toho ještě mnohem více,
co nám Pán Bůh dal!
A navíc,
ty krásné, plné květy aster
na záhonech.

To proto,
aby se člověk radoval.
„Jen aby někdo nereptal.
A aby druhému,
kdo nemá,
taky dal!

Pán Bůh nám
tolik požehnal!
To On nám bohatou
úrodu dal!“

To už je dávno,
je doba nová.

Už neucítíš
od práce ztvrdlou,
mozolnatou dlaň.
Už neuvidíš
vděčností Bohu
rozjasněnou tvář.

Dnes svět je jiný.
Kolik jsme letos vyrobili?
Kolik jsme letos vyvezli?
Chmelu, vína, brambor, obilí?

Dnes jako dřív už nepracujeme.
Brambory, jablíčka,
v supermarketech přehrabujeme,
odhazujeme, a reptáme:
„Nic zdravého
dnes nemáme!“

Zastav se na chvíli!
Zamysli.
Co v našich dětech zůstane?
Na co si vzpomenou,
až my tu nebudeme?

To Bůh, jediný Bůh – Hospodin,
On ze svých spižíren
dává jíst lidem všem!

Řekni to svým synům!
Řekni to svým vnukům!
Řekni to svým dětem!

Když půjdeš cestou,
nebo usedneš za stůl,
když půjdeš večer spát,
nebo když probudí tě
nový den.

Vyprávěj o tom svým dětem.
Řekni jim,
jak náš Bůh – Hospodin,
je dobrý!
Jak velmi všechny miluje.

To On otevírá svou ruku,
aby nás nasýtil.
To On nám všechno dal!
To On nám požehnal!
To On, a nikdo jiný!

Rozsévej drobounká seménka
lásky k Bohu – Otci,
k Hospodinu.

Děkuj Mu!
Oslavuj Ho!
Vyvyšuj a chval!